Unul dintre cele mai misterioase romane ale lui Jules Verne este „O călătorie spre centrul Terrei". Unul dintre personaje se numeşte Axel, referire subtilă la axa de rotaţie terestră. Călătoria persoanajelor se bazează pe un mesaj codificat (pe care reuşesc să-l descifreze; descifrări de criptograme sau jocuri de cuvinte mai întâlnim şi în „Testamentul unui excentric", în „800 de leghe pe Amazon").

Despre acest roman inedit descoperim interesante comentarii în studiul „Cronica lumilor paralele - dezvăluirile unui iniţiat" de Richard Bastide. Astfel: „În uma dintre monografiile sale, profesorul Rameau de Saint-Sauveur analizează opera lui Jules Verne. „Scriind Călătorie spre centrul Pământului, scrie el, precursorul a făcut prin anticipare (nu ficţiune) o croazieră în adâncimea scoarţei planetei noastre. Scriitorul pornea (în acest roman) de la Snoeffelsjokull, vulcan glaciar stins, situat la extremitatea unei peninsule din Islanda, între Breyadafjordur (fiordul Breyda) la nord şi Faxafloi (golful Flaxa) la sud, în apropiere de 65 grade latitudine nordică şi 24 grade longitudine vestică. Este exact poziţia poziţia geografică pe care o ocupa Thule, capitala continentului protoistoric hyperboreean. Chiar dacă Jules Verne nu s-a depălsat el însuşi „spre centrul pământului", avea destui informatori ca să-i furnizeze toate datele exacte şi cunoaşte subiectul la perfecţie. Documentul unic care îi indica drumul fusese pregătit de unul din ei ca să servească drept introducere povestirii sale...

Jules Verne a avut cu siguranţă mai multe surse de informaţii, fie prin intermediul „călătorilor" veniţi de altundeva, fie prin telepatie sau mediumnic, cum s-a întâmplat şi se mai întâmplă cu mulţi alţii.

Totuşi unul dintre informatorii scriitorului a uitat să-i indice că un astfel de „pasaj" ar trebui să fie „marcat" de o figură reprezentând un câine sau cel puţin capul lui, după cum se face în cazul tuturor „drumurilor" care duc în interiorul criptelor adânci de pe planeta noastră."

Una din porţile zodiacului de la Verdon are acest simbol, pe care Alfred Weysen îl situează în constelaţia Gemenilor. O piatră sculptată din zidul capelei Notre-Dame din Sigonce, provenită cu siguranţă din vechiul templu care se ridica pe locul actualei biserici, reprezintă acest animal obişnuit. Pe acelaşi meridian ales de Jules Verne, la 17 grade longitudine se află Trollandygja (Vârful Troliilor), situat la 60 km sud de Kollandygja (sau Vârful Câinelui) în masivul Odadahraum.

Ideograma câinelui se găseşte în grotele de la poalele muntelui Askia (1412 m), situat la 350 km nord de Reykjavik, exact la 30 km sud de masivul Odadahraum. Aceste indicaţii, consideră profesorul Rameau de Saint-Sauveur, dovedesc că pseudolegendele cu troli şi zâne au aici un fond de adevăr şi că acest ţinut al vechii Hiperboreea era un loc de „comunicare" cu „Lumea de Alături"...".

Un roman aparent de aventuri al lui Jules Verne este „Raza verde", unde se vorbeşte despre un extraordinar fenomen optic ce se produce la apusul Soarelui, în condiţii meteo favorabile. Deşi pare o banalitate sau o găselniţă literară, raza verde este tot un subiect ocult, ezoteric. La nivelul Terrei există curenţi de aer, curenţi marini, dar şi curenţi telurici (mai puţin cunoscuşi, dar marcaţi de strămoţii noştri prin acele structuri megalitice gen dolmene, menhire sau ansamblul de la Stonehenge). În planurile subtile, eteric şi astral, există curenţi energetici cu care unii radiestezişti ştiu să opereze sau să îi canalizeze în scopuri precise. Unul dintre cei mai importanţi curenţi de acest gen este curentul verde, care are două tipuri de manifestare - verde pozitiv şi verde negativ. Că avem de-a face cu o temă ezoterică înţelegem şi din faptul că unul dintre romanele ezoterice ale iniţiatului Gustav Meyrink se numeşte „Faţa verde" (acelaşi autor

scriind şi „Golem", şi „Îngerul de la fereastra apuseană"). Amintim şi tema Leului Verde din alchimie. Virtuţile pe care Verne le atribuie în romanul său razei verzi: „Această rază verde este subiectul unei vechi legende...Virtuţile acestei raze sunt capabile să-l facă pe fericitul care a văzut-o să nu mai mai poate fi niciodată înşelat în relaţiile sentimentale, chiar dacă a perceput-o o singură dată, şi să vadă clar în propria inimă şi în inimile celorlalţi."

În radiestezie şi radionică se cunosc bine şi efectele curentului energetic verde negatv: „ „Verdele Negativ" emis de o pilă formată din semi-sfere perfect orientate este capabil să vindece tumori şi să acţioneze rapid asupra infecţiilor microbiene. Dar e o armă cu tăiş dublu care ar putea să fie folosită şi în caz de conflict, pentru a interzice accesul pe un întreg teritoriu." (Richard Bastide, op. cit.). Ne aflăm aici, de asemenea, în domeniul numit „al undelor de formă".

Un roman cu subiect inedit este „Indiile negre" (sau „Oraşul subteran"). Cercetători precum Michel Lamy au realizat un paralelism între subiectul acestui roman şi subiectul operei „Flautul fermecat" de Mozart. Care este relevanţa unei astfel de comparaţii inspirate? Faptul că Wolgang Amadeus Mozart a fost membru al Francmasoneriei, iar în „Flautul fermecat" sunt descrise ritualuri masonice autentice (iar elemente ezoterice se găsesc în majoritatea operelor mozart-iene). După o expunere amănunţită a argumentelor, foarte pertinente, Michel Lamy (în „The Seret Message of Jules Verne") concluzionează: „Pentru a ne reîntoarce la Oraşul subteran, se pare că acest roman este suficient prin el însuşi pentru a dovedi apartenenţa lui Jules Verne la Francmasonerie şi, mai precis, la ramura sa scoţiană (...) Jules Verne a aparţinut Francmasoneriei (...) ar fi fost simplu pentru Jules Verne să procure informaţiile despre ritualurile masonice pentru gradele de ucenic, calfă şi maestru (...)."

Michel Lamy mai vorbeşte despre o mare nelinişte, melancolie, deprimare, pe care sciitorul le-a resimţit în partea finală a vieţii sale (la începutul secolului al 20-lea). Aceste stări psihice negative le putem corela cu acel Saturn din Rac (Saturn - melancolia, Rac - sfârşitul vieţii), mai ales în condiţiile în care Saturn este conjunct cu Luna neagră (ceea ce dă o tendinţă excesivă, extremă acestor stări şi poate indica o anumită sete de putere, de afirmare, care l-au marcat pe Verne de-a lungul vieţii sale).

Ţinând seama de faptul că ezoterismul a jucat un rol atât de important în viaţa lui Jules Verne, ar fi interesant de examinat Punctul de Ezoterism (unul dintre multele puncte arabice) din astrograma acestuia. În harta scriitorului P.E. se află la 7 grade Gemeni, în casa I, ceea ce este profund semnificativ pentru un autor care a scris romane ezoterice, romane cifrate, a realizat multe jocuri de cuvinte cu substrat ezoteric, ocult, iniţiatic; plasarea în casa I indică o afirmare personală, pe baza acestor lucrări literare, dar şi o anumită iniţiativă individuală şi pasiune în a o face (ceea ce s-a văzut în volumul apreciabil al operei acestui autor).

Afilierea la Francmasonerie, despre care vorbea Michel Lamy, este confirmată nu doar de indiciile din opera literară, ci şi din astrogramă. Din astrologia ezoterică ştim că Masoneria, ca societate secretă, iniţiatică, bazată pe un simbolism profesional (mai precis provenit din arhitectura sacră), se află sub influenţa zodiei Capricornului. În astrotema lui Jules Verne observăm Mijlocul Cerului, Uranus şi Neptun în Capricorn, ceea ce s-ar traduce prin aderare la Masonerie (Capricorn), din preocuparea de a aparţine unui colectiv (Neptun) de elită (Uranus), ce are o lungă tradiţie (Capricorn) în urma sa, dar şi pentru o evoluţie spirituală (Neptun în casa a IX-a). Uranus conjunct cu Mijlocul Cerului, în Capricorn, indică faptul că scriitorul a atins un grad destul de înalt, de mare demnitate, în Masonerie (ceea ce i-a permis, la un moment dat, şi o implicare în politică, la maturitate devenind consilier local în Amiens). Este oarecum firesc, astrologic vorbind, ca un nativ Vărsător să urmărească să se integreze într-un colectiv, mai ales

în unul de elită, aşa cum era considerată Masoneria la acel moment (iar Uranus şi Neptun în Capricorn indică ascensiunea progresivă în ierarhia francmasonică).

Observăm în tema lui Jules Verne, pe lângă conjuncţia Saturn - Lilith, şi prezenţa lui Pluton în casa a XI-a, şi Algol în conjuncţie strânsă cu Ascendentul. Acestea pot fi indiciul pentru participarea lui Jules Verne la anumite ritualuri magice de grup (colective), cum au fost descrise cele organizate de societatea britanică Golden Dawn (Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii). Fiind vorba despre Pluton, Lilith şi Algol, acea magie nu a fost prea deschisă la culoare, iar acest lucru a lăsat, probabil, nişte consecinţe negative în urmă. Este posibil ca această implicare în astfel de acţiuni a sciitorului francez să fi avut un impact destul de negativ asupra sa, la diferite nivele (mental, emoţional, etc.). Aici se poate afla o cauză a deprimării sale de la bătrâneţe, alături de anumite regrete asupra unor acţiuni realizate sau implicări ale sale, cărora ar fi preferat, ulterior, să nu le fi dat curs. Ne aflăm aici destul de departe de imaginea idilică de autor SF, care anticipează viitorul şi ne insuflă optimism şi încredere în ceea ce va veni.

Concluziile finale sunt evidente. Jules Verne a fost membru al Francmasoneriei de rit scoţian, al Ordinului Rozi-Crucian, iar romanele sale abundă în mesaje oculte, ezoterice, iniţiatice (existând numeroase referiri la temple masonice, ritualuri masonice, mesaje codificate, jocuri de cuvinte semnificative). Verne a ascuns aceste afilieri ale sale şi, pentru a nu fi deconspirat nici postum, a distrus cu ceva timp înaintea morţii sale multe multe documente, scrisori, ori alte înscrisuri, ce trădau apartenenţa sa ocultă.